

Okinoshima - ahová nő nem léphet

Írta: Hirota

Szeretek izgalmas japán helyszínekre bukkanni, amik nincsenek benne a japán kultúra szerelmeseinek látókörben sem, mert így újabb szegmensét mutathatok be nektek. Ezek olyan helyszínek, melyek érdekesek, különlegesek, olykor háborzongatóak.

Tavaly nyáron Hashima szigetét mutatam be, ahol több ezer lakás van, de nem él már ott senki. Márciusban Aokigaharában, egy Fuji melletti erdőben jártunk, ami az öngyilkosok legkedveltebb helye. Most pedig egy olyan szigetre megyünk, ahová nő nem teheti be a lábát és évszázadok óta szent hely.

Üdvözöllek Okinoshima szigetén!

Földrajzi elhelyezkedés

Okinoshima Kyushutól északra a Japán és a Koreai-félsziget között helyezkedik el a Genkai tengerben. A földrajzi tájolás ez esetben nagyon fontos, mivel létezik egy másik Okinoshima, ami nagyobb, lakott és Shimane prefektúrához tartozik. Cikkünk tárgya Japántól körülbelül 60 km-re található, közigazgatásilag Fukuoka prefektúrához, azon belül Munakata régióhoz tartozik. A sziget 0,69 km² és legmagasabb pontja 244 m magas. Viszonyításként Budapest 525 km². Hivatalosan egy ember lakja a szigetet, a szentélyt gondozó szerzetes.

Okinoshima egy elhagyott hely a tenger közepén, mi érdekes van ott,

mondhatnánk. Ám a szigetnek több mint ezer évre visszanyúló múltja van.

Kísért a múlt

Okinoshima ősidők óta szent hely, igazi fénykorát a 4. és 9. század közötti 500 évben élte, ami körülbelül az ókori Japán Kofun korszakától a klasszikus Japán Heian koráig tart. Akkor a Munakata klán volt a legbefolyásosabb kormányzó család a térségben, és ők indították meg a kereskedést a kontinenssel. A sziget a kereskedelmi útvonal része, így fontos állomása volt az arra járóknak. Főleg a Munakata régió hajósai számára, akik jórészt kereskedők és halászok voltak. A Japán felől érkező hajók, mindig megálltak a szigetnél, hogy rituálékkel és fogadalmi felajánlással bevezessenek az isteneknek, amiért cserébe

szerezés, sikeres és biztonságos utat reméltek.

A sziget a mai napig szinte érintetlen. Okinoshimát olyannyira tisztelték a helyiek és főleg azok, akik meg is álltak itt, hogy nemcsak az évek során felajánlott tárgyakhoz, de még a természetes környezethez sem nyúltak. Annnyira szentként tisztelték, hogy még napjainkban is tilos elhozni onnan bármit is.

„...a szigetnek több mint ezer évre visszanyúló múltja van. (...) Okinoshima ősidők óta szent hely, igazi fénykorát a 4. és 9. század közötti 500 évben élte, ami körülbelül az ókori Japán Kofun korszakától a klasszikus Japán Heian koráig tart.”

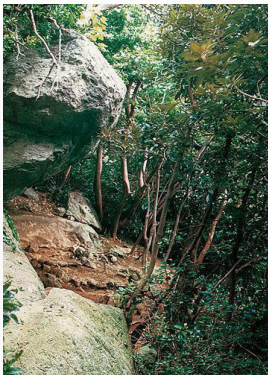

Persze az érintetlenségét fenntartásokkal kezeljük, elvégre egy szentély és egy kikötő van a szigeten.

A délkelet-ázsiai régióval való kereskedelem okán pedig igen gazdag kincs halmozódott fel a szigeten. A szertartások helyszíneit és a tárgyakat az 1954 és 1971 közötti ásatások alkalmával tárták fel és dokumentálták. Már a régészeti feltárások közben, 1962-ben nemzeti kinccsé nyilvánítottak mindent. Nem is csoda, hiszen a szigeten lévő tárgyak felbecsülhetetlen értékűek, változatos korokból származnak. Találunk köztük kardokat, különféle gyöngyöket, bronzból tükröket a kínai Wei dinasztiából (III. sz.) vagy aranygyűrűt Silla királyságából (VI. sz), de Perzsiából származó üveget is, és még sokminden mást. A feltárás során megállapították, hogy a szigeten

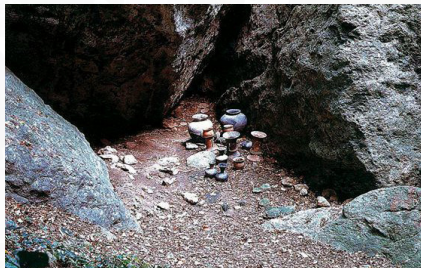
több mint 80000 ilyen használati tárgy található. Ezeket - a szigorú szabályok miatt - még ma is megtaláljuk a szigeten. Nem lehet elmenni amellett sem, hogy a felajánlott tárgyak között sok az olyan elem, amit a Ritsuryo korában formális keretek között lezajlott Jini rituálénál használtak. Ebből - végül némi formálódással - alakult ki a sinto. A Ritsuryo a kínai konfuciánus alapokon nyugvó törvényrendszer, ami az Asuka és Nara korszak politikáját jellemezte.

A szertartások, főleg azok helyszínei a szigeten belül persze változtak az évszázadok alatt. A kezdeti időkben a nagyobb ég felé mutató sziklák tetején végezték el a rituálét. Ez főleg a 4. és 5. századra volt jellemző, amit Ganjyosaisihinek hívnak. Utána az 5-7. század között ez megváltozott és a felajánlásokat ezen sziklák árnyékában tet-

ték meg. A kései 7. századra ez is módosult és a félig nyílt területen, de még mindig a sziklák közelében tartották a szertartást, amit Haniwakagének vagy Hantorensaisihinek neveznek és a korai 8. századig volt jellemző. Ezután az időszak után ismét változás állt be és egészen a korai 10. századig a teljesen nyílt, sík területen történt a szertartás volt a bevett szokás.

A sziget tiszteletének kapcsán végül szentélyt is emeltek Okinoshimán, amit először csak 1644-ben említenek a források.

A szentélyt 1932-ben újjították fel, mely a régióban található több szentélyt magába foglaló együttes, a Munakata Taisha része. Az Okinoshimán található szentély nem látogatható. Az Okitsu miya nevet viseli és főleg két istenség előtt tiszteleg. Az egyik Amaterasu, a sintó vallás egyik főistene, a napistenő és Susanoo no Mikoto a vihar és a tenger istene.

Az egy dolog, hogy szabályok védik a szigetet, hogy megőrizték az érintetlenségét. Am Okinoshima különlegessége az a tabu, mely szerint nők egyáltalán, semmilyen körülmények között nem tehetik be a lábukat a szigetre. De a férfiaknak is szigorú szabályoknak kell megfelelniük: meztelenül kell tisztító rituálét végrehajtaniuk mielőtt a szigetre lépnek.

A női látogatók tilalma nincs tisztázva, egyesek szerint a női menstruáció tisztátalan mivolta az ok, mások azt mondják, hogy a hajóút tiltott volt a nőknek, mert a férfiak meg akarták őket védeni az út viszonyosságaitól. De számos más oka is lehet.

Mára értelemszerűen a sziget elvesztette korábbi funkcióját. Mindössze egy sintó pap léphet a szigetre, hogy elvégezze a hálaadó szertartásokat és gondozza a szentélyt. A többi férfi jelenleg évente egyszer, május 27-én utazhat a szigetre, hogy emlékezzenek azokra a japán és orosz áldozatokra, akik 1904-1905. között az orosz-japán háborúban haltak meg a japán tengeri csatában, többek közt a

Tsushimai csatában. Ekkor körülbelül 200 férfi látogat a szigetre, akik igen, előbb megfürdenek. A megemlékezést először 1958-ban tartották meg.

A világörökség része

Okinoshima egy ideje ott fekszik az UNESCO asztalán, hogy a világörökség részévé nyilvánítsák, erről júliusban fognak dönteni Krakkóban.

A helyiek többsége üdvözlö a döntést, hogy szent szigetük még jobban része lesz a nemzeti kultúrának. Ezt Nakamura Tadahiko a Munakatai halászati szövetség elnöke mondta.

Ugyanakkor a sintó papok kevésbé örülnek a hírnévnek, mert joggal féltik a

sziget több száz éve fennálló érintetlenségét, így a döntés ellenére sem fogják megnyitni a turistáknak - mondta Ashizu Takayuki, a Munakata Taisha főpapja.

Okinoshima japán egy újabb érdekes része, amely mindenképpen megérdemli a figyelmet. Ez is egy sziget a japánok történelméből, ami kicsit kihúzza minket az agyonrágott, minden médiumban feltűnő Sengoku és Edo korból. Magáról a Munakata régióról, a családról és a szentélyegyüttesről pedig egy külön cikket lehetne írni, de azt majd egy másik alkalommal. Jelen cikk maradjon meg csak Okinoshimának, ami valóban egy kincses sziget.

